

PREAFERICTUL PATRIARH AL IERUSALIMULUI SLUJEȘTE ÎN SFÂNTA MĂNĂSTIRE A NAȘTERII SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL DIN ORINI

Duminică, 5 / 18 aprilie 2021, a cincea săptămână a Postului Mare, Preafericirea Sa Părintele nostru Teofil Patriarhul Ierusalimului a condus Sfânta Liturghie săvârșită în Mănăstirea Nașterii Cinstitului Înaintemergător din Orini (Ain Karem), care aparține Patriarhiei și este situată astăzi în Ierusalimul de Vest, aproape de spitalul evreiesc Hadassa.

Această Mănăstire a Sfântului Ioan Botezătorul a fost construită cu mult timp în urmă și Biserica ei datează din timpul Patriarhului Chiril al Ierusalimului, aproximativ din anul 1864. Această regiune, cunoscută sub denumirea biblică „Orini” este locul unde Născătoarea de Dumnezeu „s-a dus în grabă (...) și a salutat pe Elisabeta” (Luca 1, 39-40) și aici s-a născut cel mai mare dintre cei născuți din femeie, Ioan Înaintemergătorul.

Împreună cu Preafericirea Sa au slujit Înaltpreasfințitul Mitropolit al Nazaretului Chiriac și Înaltpreasfințitul Mitropolit al Elenupolei Ioachim, Părinți Aghiotafiți, întâistătătorul comunității rusești a Patriarhiei în Orini, părintele Nicolae Kulinski, și Arhidiaconul Marcu. Au luat parte membrii ai Comunității grecești și rusești din Ierusalim și a fost prezent Consulul General al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vliora.

La Chinonicul Sfintei Liturghii, Preafericirea Sa a rostit această cuvântare:

„Și Iisus, chemându-i la Sine, le-a zis: Știți că cei ce se socotesc cârmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mai mari ai lor le stăpânesc. Dar între voi nu trebuie să fie așa, ci care va vrea să fie mare între voi, să fie tuturor slugă. Că și Fiul Omului nu a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10, 42-45).

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini,

Astăzi, Duminica a cincea din Post, Sfânta noastră Biserică o pomenește pe Cuvioasa Maria Egipteanca care s-a făcut pildă de smerenie și pocăință pentru cei care vor să se elibereze de robia patimilor și, mai ales, a patimilor trupesti. „N-am venit să chem pe cei drepti, ci pe păcătoși la pocăință” (Marcu 2, 17), spune Domnul.

Aceste cuvinte ale Domnului nostru Iisus Hristos se referă la omul care a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și este măreția firii raționale, adică a creației lumii.

Pocăința, ca dar al lui Dumnezeu, oferă omului păcătos puțința de a veni la „cunoașterea adevărului” (2 Timotei 2, 25), adică a fi călăuzit la deplina și dreapta cunoaștere a adevărului, prin care dobândește mântuirea lui cea în Hristos. Potrivit Cuviosului Ioan Scărarul, pocăința înseamnă înnoirea Botezului. Pocăința înseamnă înțelegere cu Dumnezeu pentru o viață nouă și „cel care se pocăiește este agonisitor al smereniei”.

Cu alte cuvinte, pocăința presupune smerenie, căreia Hristos i s-a făcut pildă, după cum propovăduiește dumnezeiescul Pavel zicând: „Și, la înfățișare făcându-Se ca un om, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte de cruce. Pentru aceea, și Dumnezeu L-a preaînălțat și I-a dăruit Lui nume care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2, 8-9).

De altfel, Hristos Însuși ne îndeamnă: „Care va vrea să fie mare între voi, să fie tuturor slugă. Că și Fiul Omului nu a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10, 45). Comentând aceste cuvinte ale Domnului, Sfântul Teofilact spune: „Fiul Omului a venit nu numai ca să slujească, ci și ca să moară pentru cel slujit. Ce poate fi mai mare și mai minunat? Dar această slujire și pogorâre a fost înălțare și slavă și pentru Hristos Însuși și pentru toți”. Iar Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Pentru că Hristos S-a smerit, toată firea omenească L-a recunoscut”.

Păcatul, adică boala sufletească și trupească, îl însoțește pe om pe întreg parcursul vieții sale pământești, după cum mărturisește și Proorocul și Împăratul David: „Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea” (Psalmul 50, 5). Și aceasta pentru că, potrivit lui David, „iată, întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea” (Psalmul 50, 7).

Dar milostivirea și mila negrăită a lui Dumnezeu este mereu cu cei care se tem de El. „Iar mila Domnului din veac în veac spre cei ce se tem de Dânsul” (Psalmul 102, 17), potrivit Psalmistului. „Și mila Lui din neam în neam spre cei ce se tem de El” (Luca 1, 50), potrivit mărturiei Evanghelistului Luca. Cu alte cuvinte, iubiții mei frați, Dumnezeu privește cu ochi milostiv spre cei ce caută spre El cu teamă și evlavie și cu inimă smerită, lucrătoare a pocăinței.

Tocmai această îndurare și milă a lui Dumnezeu le-a văzut și Cuvioasa Maria când și-a venit în sine și a hotărât să-și schimbe viața și să-L îmblânzească pe Dumnezeu prin pocăință. De aceea și imnograful spune: „Puterea Crucii Tale, Hristoase, a făcut minune, că și aceea care mai înainte era desfrânată s-a nevoit cu nevoință pustnicească. De unde și lepădând neputința, vitejește a stat împotriva diavolului. Pentru aceasta luând și răsplata biruinței, se roagă pentru sufletele noastre”.

Într-adevăr, prin pocăință și, desigur, prin puterea Cinstitei Cruci, Cuvioasa Maria a reușit să-și curățească inima și să sălășluiască în această inimă a ei pe Duhul Sfânt, potrivit cuvintelor lui David: „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și Duh drept înnoiește întru cele dinăuntru ale mele” (Psalmul 50, 11). „Duhul drept nu este cel care este în noi și ne dă viață, ci Însuși Duhul lui Dumnezeu. Acesta vrea să fie înnoit în cele dinăuntru, adică în părțile cele mai adânci ale sufletului”, tâlcuiește Isihie Ierusalimiteanul. Iar, potrivit lui Origen, „Mai întâi se zidește inima curată, iar apoi, numaidecât, se înnoiește în cele dinăuntru”.

Iată de ce pocăința înseamnă rechemare, adică înnoire a botezului și înțelegere cu Dumnezeu pentru o a doua viață. Să-l ascultăm și pe înțeleptul Pavel care spune: „Și precum este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata, tot așa și Hristos, după ce a fost adus o dată jertfă, ca să ridice păcatele multora, a doua oară fără de păcat Se va arăta celor ce cu stăruință Îl așteaptă spre mântuire” (Evrei 9, 27-28). Se va arăta Hristos a doua oară fără să poarte asupra Lui păcatele altora și se va arăta celor care Îl așteaptă cu nădejde și dragoste ca să îi mântuiască.

Este sigur și limpede că izvorul pocăinței este smerenia, iar izvorul smereniei este Crucea de viață făcătoare a Domnului nostru Iisus Hristos. Această cale, care duce la izvorul smereniei, al pocăinței și al puterii Cinstitei Cruci a urmat-o prin cuvânt și faptă cea prăznuită astăzi, Cuvioasa Maria Egipteanca, care s-a arătat pildă de pocăință mântuitoare. „Iar cei ce sunt ai lui Hristos și-au răstignit trupul împreună cu patimile și poftetele” (Galateni 5, 24), propovăduiește dumnezeiescul Pavel.

Noi, iubiții mei frați, să ne rugăm Născătoarei de Dumnezeu și împreună cu imnograful să spunem: „Dă-ne nouă ajutor cu rugăciunile tale, Preacurată, alungând năvălirile primejdiilor celor cumplite. Și tu, prealăudată Marie, stând acum cu îndrăzneală înaintea lui Hristos, roagă-te pentru sufletele

noastre".

La mulți ani și Post binecuvântat în continuare!

După Sfânta Liturghie, părintele Hariton, cel care cu pricepere se îngrijește de Mănăstire a oferit masa Preafericirii Sale, Sinodiei și credincioșilor.

Din partea Secretariatului General